

Spark, č.11/05

Recenze alba **Blood Sample**

Text: **Martin Čermák**

VŠECHNY STYLY DOHROMADY

Tak tohle byla (a je) opravdu rychlovka (nebo fičák, jak se dnes moderně říká). Ani nevím jak a přistála mi v ruce nová řadovka Waltari. Pět minut po uzávěrcce, včera bylo pozdě, ale jedeme, držte si klobouky, zajatce nebereme a už to sviští po kluzišti – přesně jako muzika Waltari. Hektická, plná energie, euforie, nečekaná a překvapující. Ale také skrývající ve druhém plánu, pod zdánlivě veselou a optimistickou hudební fasádou, jistou melancholii, přemýšlivost a schopnost dotknout se, hlavně v textech, i vážnějších témat.

Pokud tomu dobře rozumím, materiál je úplně horký a zatím se z něj těší posluchači ve Finsku, v Česku a na Slovensku! Waltari vědí, kde je mají rádi, a tak se českým fanouškům dostalo album do ruky jako jedněm z prvních. Na některých stránkách o kapele dokonce ještě ani nezaznamenali přírůstek do oficiální diskografie.

Novinka Blood Sample je jedním slovem pecka! Má zcela ideální posluchačský profil – na první poslech strhující, na ty další nabízející stále spoustu překvapení a vychytávek k objevování. Šíří se názory, že od klasického období, jež vyvrcholilo deskou Big Bang!, jde o nejpestřejší materiál. Rozhodně bych s tímto tvrzením souhlasil. Waltari zúročili vše, co si za ta léta odzkoušeli, přidali své výsostné muzikanství, dětskou radost ze hry a neustálou zvědavost a snahu experimentovat se všemi dostupnými žánry i jejich křížením.

Každá skladba sama o sobě drží perfektně jako hit a je vybroušená do nejmenších plošek. Celé album je pak neuvěřitelná koláž, jukebox, který vám zahraje opravdu všechno, co si přejete.

Waltari se nestydí křížit nic s ničím, a tak se vedle sebe sejdou moderní bigbítovka („Never“) s „casio“ intrem, kytarově-taneční hitovka („Back To The Audio“) nebo výplach s automatem („Exterminator Warheads“). Jak už mnohokrát ukázali, nebojí se metalového extrému (sypačka na konci trashmetalové „New York“) a umí ho podat s nadhledem. Zároveň si berou inspirace, kde a jak se jim zlíbí - viz „Digging Inside“, kterou jako kdyby vydlabali ze zpěvníku páně Reznorových Nine Inch Nails, včetně Trentovy typické vokální manýry.

V „Aching Eyes“ zase mají kytary a rytmiku ve stylu Amorphis – a vida, kdopak to pomohl Waltari s točením bicích? Přeci Jan Rechberger (a modří už vědí, v jaké že oblíbené finské kapele působí). A propos bubeník – Waltari mají zase nového maníka na bubenické sesli, takže ke stabilní trojce Kärtsy, Sami a Jariot přibyl kudrnatý mušketýr Ville. To jsou mi věci, to jsou veletoce, s Waltari se cítíte jak na horské dráze.

Je tam všechno, co chcete a co máte na téhle kapele rádi, ale ještě něco navíc. Deska je maximálně pestrá a barevná, hodně namakaná a zvukově hravá. K různorodosti přispělo i neuvěřitelné množství hostujících kolegů – napočítal jsem asi deset, a to ještě nemluvím o dvou sborech. Vokálně, nástrojově i zvukově je to tedy i díky nim ukázkový mišmaš – vešlo se na něj 17 skladeb a měří skoro 80 minut, takže bez pár vteřin Waltari naplnili maximální kapacitu disku. Mám takový pocit, že v řadě věcí jedou rádi na maximum, a když se jim spolu s tím daří udržovat i maximální kvalitu, není co řešit. Další perfektní zářez do seznamu letos vydaných desek.